

Vil du skrive til vores blad?

Sådan lød spørgsmålet fra Heide, og jeg tænkte i første omgang, at jeg da ikke havde så meget at berette som ret ny, men så blev tankerne ledt hen på spørgsmålet...

Hvorfor vil man være opdrætter?

Min første tanke var her, at man som udgangspunkt er en stor idiot. Det koster blod, sved, tårer og alt for mange penge. Det er i hvert fald det, jeg igennem mine år i katteverdenen har hørt, set og lært. Jeg har hele mit liv været til dyr frem for mennesker, og katte har altid haft den ubetingede førsteplads i mit hjerte. Som barn holdt jeg øje med staldmisserne, og når de havde killinger på høloftet, var jeg på pletten og fik fat i de små, så de kunne komme i hænder for at blive tamme. Jeg blev ofte revet op og ned ad armene af mormisserne, når jeg skulle låne deres afkom, men med tålmodighed og god overtalelsesevne af mormis + killinger lykkedes det mig alligevel at håndtæmme mange mislinger i min barn- og ungdom.

For snart 17 år siden fik jeg så 2 husmisser, Mulle og Thit. Pga. uvidenhed og dumhed fik de begge killinger, da de var over 5 år. Jeg havde flasket Obie op, da han mistede sin mor, og han gjorde dem begge med killinger, da han var tæt på 5 måneder. Enhver ved jo, at en hankat først kan lave killinger, når han er over 8 måneder, men det var Obie ikke lige orienteret om. Damerne var ikke blevet neutraliseret, idet de begge jo var indekatte, og så er der jo ikke nogen grund til det, vel...

Som sagt - uvidenhed og dumhed.

På diverse internetfora fik jeg hug for at lave husmissekuld. Jeg mente dog ikke, problemet var særlig stort, eftersom jeg havde planer om at beholde samtlige killinger. Jeg havde fattet, at det ville være bedst at neutralisere hele banden, så helt tabt var jeg ikke. Jeg var dog stadig af den overbevisning, at de etablerede opdrættere var et folkefærd, jeg ALDRIG i hele mit liv ville beskæftige mig med. De var mærkværdige, snobbede, bedrevidende mennesker og lavede ikke andet end indavlet skrammel.

Som sagt så gjort, jeg beholdt dem alle, og Mulle lever stadig i dag. Hendes Singleton mistede jeg til lymfekræft i 2014. Thit mistede jeg til mælkekirtelcancer i 2012. Hendes 2 "killinger" på snart 11 år er stadig hos mig.

Heldigvis har man lov til at blive klogere,

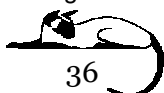
Ser træer sådan ud i Danmark?

og jeg begyndte at interessere mig for den etablerede organiserede katteverden, og jeg troppede op på nogle udstillinger. Jeg kunne godt fornemme, at det var vejen frem, så jeg tænkte, at jeg kunne lære noget ved at gå steward. Jeg henvendte mig på en udstilling til Simone og spurgte, om det kunne lade sig gøre. Jeg blev spurgt, om jeg kendte EMS koder, hvilket jeg ikke gjorde og fik så at vide, at så kunne man ikke gå steward. Nå da da... så måtte jeg jo finde på noget andet. Jeg blev ved med at komme på udstillingerne, for miljøet, stemningen og kattene trak i mig. At jeg så endte med at forelske mig i en af de racer med flest EMS koder må være nemeses, der indhentede mig.

På en udstilling i 2008, jeg mener at det var i Billund, gik jeg rundt og kiggede mis, og lige pludselig stod der en herre foran mig med en sort orientaler. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at sorte katte rønder af med mig, pt har jeg 9 af slagsen. Hvis man tror på forelskelse ved første blik, så var det sådan, jeg havde det med den sorte mis. Jeg tog kontakt, og da jeg gav udtryk for min akut opståede forelskelse, fortalte herren mig, at den var til salg, men jeg havde desværre planer om at købe en Maine Coon af Brita. Men jeg havde sug i maven og helt rundtosset for sikke da en smuk kat! Jeg fortalte Brita om mit møde med den sorte skønhed og pegede herren ud for hende, og hun kunne så fortælle mig, at det var Hr. og Fru Nissen, som ejede den.

Jeg blev fast inventar på JYRAKs udstillinger. Jeg lagde min tid hos Hittekat, da mit hjerte bløder for hittemisser, og min egen flok består af 3 tilløbere, der bare er dukket op og har manglet et hjem. Det endte også med jeg købte en Maine Coon af Brita i 2009, sort naturligvis. Jeg udstillede ham en enkelt gang, men udstilling var ikke Eco, og vask og pjask var ikke mig, så han endte som udelukkende kælemis.

Jeg besøgte nogle opdrættere af racen bla. Kira Marseen og Mette Mejdahl, vi fik en god snak om racen og om det at opdrætte. Jeg havde for alvor fået blod på tanden, at der så skulle gå 6 år fra jeg forelskede mig, til den første sorte orientaler trådte ind på arenaen i Casa del "Ilikethis" er totalt ufatteligt. Jeg vil til mit forsvar sige, at det altså ikke er typisk mig. Jeg plejer at føre tingene ud i livet, når beslutningen er taget, men med dengang 15 katte på matriklen, så var det vist bedst at vente, til pladsen og pengene var til det. Men mine tanker omkring en udstillingskastrat begyndte at tage form for alvor. Jeg var heller ikke i tvivl om at jeg skulle have to, så de kunne putte med hinanden. Mine husmisser var og er stadig ikke så store puttere som orientaleren. Jeg begyndte at danne mig et billede af, hvilken type kat jeg kunne lide og hvad jeg kunne tænke mig at købe, når nu engang jeg selv skulle til at udstille. Jeg blev også klogere på, hvem der lavede den type katte, og hvor jeg skulle kigge hen for at finde den helt rigtige mis.

Jeg tog diplomopdrætteruddannelsen, for jeg tænkte, at viden kan man aldrig få for meget af, og tænk nu HVIS engang...

Internettet og diverse fora var til nogen hjælp, og jeg tabte da også kæben en dag, jeg så en omplaceringsannonce på et forum. Sikke en fin mis! Dog ikke sort, men bicour. Lange stænger, fin trekant, gode ører og en lækker udstråling. Desværre er mine katte farveracister, og hvis man ikke er sort, så får man til stadhed høvl, for så ligner man ikke de andre. Det er en adfærd, der er et studie værd, for jeg har aldrig hørt om nogen, der har oplevet det før.

Anyway... den lækre hankastrat kunne af ovenstående årsager ikke flytte ind, så nu må jeg tage til takke med at gramse på ham ved lejlighed. Det er nemlig Lucky, der flyttede ind og nu bor hos Luise (DK Sugieh), som jeg ikke kendte på daværende tidspunkt.

Tiden gik og jeg havde stadig ikke fundet min(e) udstillingskastrat(er). Jeg søgte højt og lavt, nørdede standarder, kiggede katte på show og på nettet. Jeg lærte Luise at kende, og hun hængte sig på min bil og jeg hængte mig en smule på hende, når hun havde Dione med.

Det var også hende jeg havde med i bilen på den udstilling, hvor Nissen igen havde sort med....sort kat = Anne skal ae, gramse og kysse på mis. Der stod han med den lækreste lille sorte knejt. Jeg hilste på og fik smidt mislingen i armene, hvor han så ellers bare blev liggende og spandt som en 100 hestes dieselmotor. Men han var ikke til salg. Så jeg måtte igen igen nøjes med at få min sorte orientalerabstinsener stillet på udstillingerne.

Men så en eftermiddag... telefonen ringede, og en eller anden mand præsenterede sig som Erik. Jeg blev vækket efter en lang og travl nattevagt, og jeg havde ingen ide om, hvem pokker jeg talte med. Manden sludrede løs om en sort dreng, og jeg var slet ikke vågen nok til at forstå, hvad det egentlig var for et tilbud, jeg lige havde fået. Jeg fik fangen så meget, at det drejede sig om en mulig handel, og jeg aftalte, at jeg ville ringe tilbage dagen efter. Det skulle vise sig, at Nissen havde ringet til Luise for at få mit nummer, hvilket hun havde udleveret med sommerfugle i maven. Nissen havde fortalt hende, at han ville tilbyde mig at købe den sorte dreng og hun havde hørt længe på min sang fra de varme lande, om hvor lækker han var, så hun hængte mig ud til stanglakrids uden at advare mig; den kost!

Nu skulle jeg pludselig til at beslutte mig, inderst inde var jeg jo ikke i tvivl, så jeg ringede til Nissen og fik en aftale i hus,

og sådan gik det til, at Nissen's Sambo flyttede til Nordjylland.

Jeg havde jo planer, det tror jeg alle i katteverdenen kender, og planer er til for at laves om. Det har jeg i allerhøjeste grad også måtte sande.

Sambo skiftede navn til Sami, og han skulle i første omgang være kælekat, dernæst udstillingskastrat, men han blev købt fertil... Så var der jo sådan set mulighed for, at han kunne indgå i det opdræt, jeg så småt var begyndt at drømme lidt om. Hans tavle er fin, og han er en smuk kat med et dejligt sind... Der var måske ikke grund til lilliige at rende ud og få ham kastreret med det samme, så han fik en suprelorin chip.

Sami flyttede 7 mdr. gammel ind til alle mine husmiser, og fordi han er sort, var der ingen, der fattede han var ny, før han åbnede munden, og der kom sjove brægende lyde ud, men da var det for sent, det kan man kalde en nem sammenføring. Han var en yderst velopdragen kat, der ikke gik på bordene, det fik han til gengæld hurtigt lært. Vi skulle lære hinanden at kende, og det gik stille og roligt men han savnede tydeligvis en puttemakker. Som tidligere nævnt er mine husmiser slet ikke bunkekatte, så Sami fandt den mindst modvillige, som er Gåhjemmis og begyndte at tvangsputte med ham. Det kunne jeg godt se ikke var holdbart i længden, og nu havde jeg jo sagt A og måtte nødvendigvis også sige B, så jeg begyndte at se mig omkring efter en orientaler mere.

I min søgen efter en sort udstillingskastrat havde jeg haft kontakt til Melanie i Tyskland. Vi havde snakket en del om, at jeg i fremtiden skulle købe et par drenge hos hende, men det var jeg jo lidt ude ovre nu. Jeg kontaktede Melanie og fortalte, at planerne var ændrede, og hun kunne bebrejde Nissen og Luise for det stunt.

Jeg legede med tanken om at finde en hunkat til Sami, måske en bicour som jeg også er helt forliebt i. Jeg talte med Melanie omkring sort, choko eller blå bicour, og hun havde endda en, som jeg rigtig gerne ville have til Danmark, men den var ikke til salg. Til gengæld havde hun en anden lille pige, en chokolade spottet tøs med sølv og hele svineviet. Så var det jeg tænkte... kan du komme til for EMS kode. OSH bs 03 24 hvis det hele skal med.

Jeg var begyndt at nørde stamtavler, og det fangede mig øjeblikkeligt, jeg synes det er piv spændende og hånden på hjertet, så æder det bare rigtig meget tid. Men den lille piges tavle var der også fremtid i, og hun lovede godt, så når jeg nu havde taget springet med Sami, så kunne jeg ligeså godt fortsætte, og

Laaaang spraglet kat

der kom en aftale i stand med Melanie. Pernille (Manhunter) og jeg kørte til Tyskland og hentede "Das Trunte" med den alenlange EMS kode.

Nu kom udfordringen så at få hende sammenført med resten af flokken. Hun havde jo et ganske andet udseende end "vi" er vant til, til gengæld kunne hun lukrere på "killingekortet" og Samis puttebehov.

Sami synes, hun var KLAM, men spændende og overgav sig hurtigt. De gamle drenge Dr. Dre og Turbo kunne ikke og kan stadig ikke udstå hende, men lader hende være, de 3 *unge* tøsolerere hende (11 og 9 år), resten elsker hende. Hun så underlig ud, sagde mærkelige lyde, og blæste højt og flot på afvisninger og møvede sig bare ind der, hvor der nu var plads og poterne ikke slog. Trunten elsker alle og forventer det samme af andre.

"Das Trunte" fra Tyskland

Sådan startede min historie med orientaler, men skal jeg vende tilbage til min drømme og håb om fremtidig opdræt, så har jeg naturligvis nogle kæpheste. Foruden sundheden, både den fysiske og den mentale, som naturligvis er den absolutte første prioritet, så er øjenfarven nummer 2 på listen.

Jeg har hørt en dommer sige: "det står skidt til, hvis man skal vende og dreje katten mod sydøst, håbe på det rigtige lys og så sende en bøn op, før man MÅ-SKE kan kalde øjnene grønne". Efter-som de grønne øjne er smukke som bare pokker, så er det for mig også en vigtig del af en orientalers udseende, så jeg vil give køb på en del for at få nogle super gode grønne øjne.

Jeg har set og hørt om mange måder at holde hankat på igennem årene. Jeg er fast besluttet på, at Sami og evt. kommende hankatte skal bo sammen med mig og resten af flokken. Hos mig bliver der aldrig lavet et hankattehus. Jeg er klar over, at det kan være et nødvendigt onde for mange, da de færreste ønsker deres hjem tisset ned. Der er for mig store etiske overvejelser omkring det at have fertile dyr, og der er bestemt nogle konsekvenser, man bør tænke ind i sine planer, for det går langt fra altid, som man forestiller sig. Måske kommer jeg til at æde mine ord senere, men jeg håber det virkelig ikke.

Jeg er blevet spurgt om samarbejdspartnere og mentorer, men jeg har ingen af delene. Nogle mennesker har jeg oplevet tage sig til brystet og hive efter vejret, for det er lidt kutyme, at sådan nogle har man. Jeg har bare ikke. Jeg har al-

Nissen's Sambo - i daglig tale Sami

drig været og er stadig ikke bange for, at henvende mig til de mennesker, jeg ved besidder en ekspertviden på specifikke områder, og jeg har heller aldrig været bange for at spørge dumt. Jeg har ad åre opbygget et godt stort netværk på kryds og tværs af racer på udstillingerne, og det gør jeg i høj grad brug af. Jeg har forskellige *Go To* folk alt efter om, jeg har spørgsmål om genetik, adfærd, ernæring, udstilling osv. Det sker med mellemrum, at et nyt spørgsmål dukker op, og så er det både dejligt og vigtigt, at jeg ved, hvor jeg kan henvende mig.

Jeg håber engang at kunne lave den perfekte non aguti eller bicolour med knaldgrønne øjne, men jeg ved også, at alle mine drømme og forestillinger vil blive lavet om mange gange, om ikke andet så fordi misserne vil noget andet. For på trods af komplicerede/spændende stamtavler, udregninger af mønstre, farver osv. så er det i sidste ende misserne, der ryster gen-poseden og dermed også afgør, om mine planer holder. Men jeg glæder mig til, når jeg

engang skal tage imod det første kuld, for med Sami og Truntens gener kan det ende med en vældig palet af farver og mønstre, så min erhvervede viden om EMS koder skal nok komme i brug, medmindre de kommer med maske, for så er jeg på herrens mark, og Luise kan jeg jo ikke spørge, for hun kan jo ikke kende forskel på brun og blå...

For ikke mange dage siden sad jeg og talte om familierelationer, og i den forbindelse burde jeg have sagt stamtræ. Jeg fortalte uden at blinke, at i min stamtavle... så jeg må erkende at jeg er ramt af den orientalske feber, og nyder det for vildt.

Med venlig hilsen
Anne Lønstrup Pedersen

Killingelisten december 2015

Davisi født 28.04.2015

Orientalisk korthår: 1 hun chokolade OSH b var
 Orientalisk langhår: 1 hun chokolade OLH b
 Far: FI*Willicon Suklaatryffeli OLH b
 Mor: Arjuna's Starlight OSH h
 Vibeke Jensen, 7560 Hjerm
 Tlf. 2072 2407
 davisi@outlook.dk / www.davisi.dk

Davisi

Roligheden født 22.05.2015

Siameser: 1 han chokolademasket SIA b
 Far: IC Elegant Angel's Fire SIA c
 Mor: Attis's Braun Cleopatra SIA n
 Henv.: Sisser Weinreich, 4400 Kalundborg
 Tlf. 5160 0273
 sisser@rolighedsgaarden.dk / www.rolighedsgaarden.dk

Roligheden

Klingeskov's født 27.08.2015

Siamesere: 2 hanner og 1 hun brunmaskede SIA n,
 1 han og 2 hunner blåmaskede SIA a
 Far: Bali-Kitten's Klingskov Thunder SIA n
 Mor: Klingskov's Akra SIA n
 Henv.: Kis Østerby, 5450 Otterup
 Tlf. 6482 1844
 kimo@smilemail.dk / www.klingeskovs.dk

Klingeskov's

LihmeRex født 13.09.2015

Siamesere: 1 hun brunmasket SIA n,
 1 han og 2 hunner bruntabbymasket SIA n 21
 Far: CH S*Nam Sook's Highest Hopes SIA n
 Mor: CH Naryschkina Uni Soraya SIA n 21

LihmeRex

Født 14.10.2015

Siamesere: 1 hanner 2 hunner brunmasket SIA n
 Far: S*Nam Sook's Highest Hopes SIA n
 Mor: LihmeRex Scarlet SIA n
 Henv.: Ulla Lihme Jørgensen, 4850 Stubbekøbing
 Tlf. 2237 5505
 ullalihme@tdcadsl.dk / www.123hjemmeside.dk/LihmeRex

LihmeRex

Aikyou født 09.11.2015

Balinesere: 1 han lillamasket BAL c
 og 1 hun chokolademasket BAL b
 Far: CH FI*Willicon Suklaatryffeli OLH b
 Mor: SE*Torpakattens Bianca BAL b
 Henv.: Trine Sofie V. Nielsen, 2660 Brøndby Strand
 Tlf. 6168 6866
 trine.nielsen@gmail.com

Aikyou

